

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

CASI 40

Espanya, 2018

Direcció: David Trueba

Intèrprets: Lucía Jiménez, Fernando Ramallo, Carolina África, Vito Sanz

Durada: 86 min

Gènere: Comèdia romàntica

Idioma: Castellà

Data d'estrena: 29/06/2018

Mirar enrere, de vegades és sa

El 1996, després d'haver participat en diverses produccions amb el seu germà i amb altres directors com a guionista i d'haver també publicat la seva segona novel·la *Abierto toda la noche* (Ed. Anagrama, 1995), David Trueba es va aventurar a fer el guió i dirigir la seva primera pel·lícula, que va titular *La buena vida*. I va tenir èxit, va ser acceptada pel públic en general i, sobretot, per la crítica. La pel·lícula va ser el descobriment de dos joves actors, Lucía Jiménez i Fernando Ramallo. També la primera col·laboració amb el gran Luis Cuenca, que va obtenir el Goya al millor actor de repartiment. Luis Cuenca, en aquesta pel·lícula, està memorable fent de vell rondinaire, avi del jove protagonista Tristán Romeu (Fernando Ramallo). Fantàstic Luis Cuenca quan el seu fill i la seva dona (Jordi Bosch i Vicky Peña), pares de Tristán, estan preparant la maleta per anar de viatge a París i ell, el personatge de Luis Cuenca, deixa anar la frase: "París no existe, es un invento de los franceses". Vint-i-dos anys més tard, David Trueba torna a agafar aquells dos joves -que ara ja ten quasi 40 anys- i els passeja amb una furgoneta per una sèrie de pobles de Castella, mentre evoquen, sense nostàlgia, el que han fet i el que estan fent. Trueba aconsegueix que entrem, sense adonar-nos-en però amb ganes, en aquest retrobament, que es agradable, divertit, emocionant, delicat, sensible i qüestionat. La història comença de bon mati, amb el retrobament dels dos amics: ella una cantant en hores baixes; ell que sobreviu com a venedor de productes cosmètics ecològics. Pugen a una furgoneta i comencen una mini gira que ell, Tristan Romeu (Fernando Ramallo) l'hi ha muntat a ella, la Lucía (Lucía Jiménez) per oferir una sèrie de concerts en ciutats petites. Els locals on actuarà els vespres són llibreries que per guanyar-se la vida munten concerts en acabar la jornada. Durant aquesta aventura improvisada, veurem paisatges diferents i llibreries, la majoria d'elles

amb encant. També viurem el retrobament d'aquesta parella: ella viu amb els seus fills, està separada del seu marit, que encara es famós com a cantant de rock. Ell, encara té una certa atracció cap ella, però es un tema que tots (ells i nosaltres com a espectadors) el deixarem aparcat. La gràcia de la pel·lícula es la espontaneïtat dels protagonistes, els diàlegs tant ben posats i creïbles, la mateixa història que mai cau en el ridícul ni en la nostàlgia de "qualsevol temps passat fou millor". El temps passat serveix per viure millor el present, un present incert. Precisament, aquesta es la gràcia de l'aventura de la vida. Ens adonem, amb ells, que coses tant habituals com els mapes de carretera, el fax o les màquines d'escriure, ja no formen part de la nostra vida quotidiana. També ens sorprendrà les cançons que canta la Lucía, algunes d'elles compostes juntament amb en David. Les carreteres, els paisatges, les ciutats, les llibreries, la gent. I acaba com ha començat. Si al principi era el retrobament i entraven en el cotxe, al final, baixen de cotxe i es diuen adéu, deixant obert una possible trobada d'aquí a un temps. David Trueba, una vegada més, ens fa viure una història optimista, senzilla, tendre, una mica crepuscular i entranyable, que ens fa sortir del cinema molt millor de com hi hem entrat.

Guillem Terribas
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona